

V.

Полковникъ Юркъ нагостилъ своята малка гостенка, а послѣ извадилъ отъ сандѣка си красиво облѣчена кукла и я подалъ на Земи.

Тя просто онѣмѣла отъ възторгъ, като видѣла въ рѣцѣтъ си такова съкровище.

Послѣ Юркъ осѣдлалъ коня си, качилъ се и взелъ Земи въ рѣцѣтъ си.

И тѣ затичали скоро по зеленото поле.

VI.

Въ това врѣме индийцитѣ вече забѣлѣзали изгубването на Земи. Майката и бащата били въ отчаяние. Индийцитѣ на коне се прѣснали по всички страни да търсятъ Земи. Но тѣ се връщали единъ по единъ и всички казвали, че напразно я търсили. Вечерята всички плакали край майката на Земи, която обезумѣла отъ скръбъ.

Въ туй врѣме миналъ конникъ, спрѣлъ се, цѣлуналъ момичето, пусналъ го на земята и самъ се върналъ назадъ.

Много се зарадвали индийцитѣ, като узнали, че Земи се намѣрила. Всички отивали при нея и силно я пригрѣщали.

VII.

Земи подробно имъ разказала за всичко. Този разказъ поразилъ всички, а военачалникътъ Иповахо дълбоко се замислилъ. Той повикалъ отново всички на съвѣтъ и имъ казалъ: „Вий чухте, какво станало съ дъщеря ми. Тя е била напълно въ тѣхни рѣцѣ, тѣ можеха да я убиятъ, но, вмѣсто това, самъ тѣхниятъ началникъ ни я донесе. Не, бѣлолицитѣ не сж зли хора. Нека се помиримъ съ тѣхъ“.

Всички се съгласили и обадили това на бѣлолицитѣ.

Тѣй куклата помирила индийцитѣ и бѣлолицитѣ и спасила хората отъ кръвопролитната война.

Прѣвела: П. А. Христова.